

ROMANA

Clare Connelly

Flörtöl velem, felség?

Carol Grace

Szerelmem a szomszédom

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Clare Connelly, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023
A ROMANA 771. eredeti címe: My Forbidden Royal Fling
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

© Carol Culver, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Romana 772. eredeti címe: The Sicilian's Bride (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 771-772. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-730-9

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Clare Connelly

Flörtöl velem, felség?

ELŐHANG

A MILLIÁRDOS HÁREME!

A szalagcím fölött a jóképű Santiago del Almodovár fotója látszik. Egyenesen belenéz a kamerába, ezért úgy érzem, hogy a lelkembe lát, és megborzongok, pedig több ország választ el minket egymástól. Két gyönyörű nő áll mellette, egy szőke és egy vörös hajú. Cseppet sem hasonlítanak egymásra, de a férfi számára bizonyára felcserélhetőek. Gúnyosan elmosolyodom.

– Maga valóban üzletet akar kötni ezzel a férfival? – kérdezem az országom miniszterelnökétől a telefonban.

– Nem kifogástalan a hírneve, felség, de elképesztően gazdag, és a parlament megszavazta a projektet.

– A híre kifejezetten botrányos. Végeztem egy kis kutatómunkát, és a vagyonán kívül semmi sem szól mellette.

A parlament valóban megszavazta a projektet, de az én beleegyezésemre is szükségük van. Ha nemet mondok, szembeszegülök a parlament akaratával, és az ügy precedens értékű lesz. De hogy mondhatnék igent? Tudom, hogy mit gondolnának erről a szüleim. Igaz, hogy sok évvel ezelőtt meghaltak, de szinte a fülemben cseng apám becsmérő, szomorú hangja. Ők biztosan elleneznék a dolgot, és megfogadtam, hogy követni fogom a példájukat.

Lehajtom a fejem, és erősen szorítom a mobiltelefont.

– Kisebbfajta vagyont kínál azért a telekért – magyarázza a miniszterelnök.

Úrrá lesz rajtam a szomorúság. Már nincs királyunk, se királynőnk. Csak én vagyok. Egy hercegnő, aki kétségbeesetten igyekszik megmenteni az országát a csódtól, úgy, hogy ne áldozza fel a népe kultúráját. Mindent elkövetek azért, hogy megfeleljek az országom és a szüleim elvárásainak.

– Igen, de milyen áron? – dűnnyögöm, és kihúzom magam.

Az egyik faliszőnyeget bámulom, amelyet már gyerekkoromban is kedveltem. És valóban hallom az apám hangját: *Ha a világ bekopogtat Marlsdoven ajtaján, úgy kell beengedniük, hogy ne taposson el minket. Különlegesen vagyunk, és ezt meg kell őrizniük.*

– Az asszisztensem elküldi önnek a szerződést, felség. Ha megtenné, hogy aláírja...

– Jelentkezni fogok, miután átnéztem – vágok a miniszterelnök szavába.

Felfordul a gyomrom a gondolattól, hogy egy olyan férfi, mint Santiago del Almodovár, meg fog szerezni egy ilyen kiváló telket a városunkban. Ráadásul kaszinót akar építeni, ami gyökeres ellentétben áll az apám elképzeléseivel.

Én vagyok a felelős ezért az országért, ezért kötelességem gondoskodni a lakóiról. Mit szólna az apám, ha megtudná, hogy beleegyeztem egy ilyen projektbe? Valószínűleg azt mondaná, legalább győződjek meg arról, hogy nyereséges lesz az üzlet.

– Találkozni akarok vele – közlöm, miután veszek egy mély lélegzetet.

– Arra semmi szükség, felség.

Talán rá tudom venni Santiagót, hogy elfogadja az én feltételeimet. Ha nem járok sikerrel, akkor elviheti máshová a pénzét.

– Esetleg attól fél, hogy nem vagyok méltó ellenfél a számára?

– Nos, kőkemény üzletember hírében áll...

– Elboldogulok vele – jelentem ki határozottan. – Kérem, szervezze meg a találkozót, amilyen hamar csak lehet! Köszönöm.

Vetek egy utolsó pillantást a gúnyos és kihívó tekintetű férfi képére, azután lecsukom a laptopot. Ha Santiago meg akarja vásárolni azt a telket, akkor le kell nyelnie néhány békát. És ha nem hajlandó erre, akkor elmehet a pokolba!

1. FEJEZET

A palota udvarát nyírfák árnyékolják le, és azt a férfit is, aki éppen keresztülvág rajta.

Napok óta próbálok felkészülni erre a találkozóra. A biztonsági szolgálat emberei alapos munkát végeztek, és szinte mindent kiderítettek róla. Santiago del Almodovár habzsolja az életet, és kizárólag saját magával törődik. Gyűlölöm ezt a típust!

Majdnem két méter magas, és hosszú léptekkel közeledik felém. Alaposan végigmér a világosbarna szemével. Majdnem aranyszínű, mint egy farkasé. Olyan átható a tekintete, mintha a lelkembe látna.

Kimérten és figyelmeztetően elmosolyodom. Santiago sötétkék öltönyt visel, de nincs rajta nyakkendő, és a fehér inge felső gombjai ki vannak gombolva. Meglepően hanyag az öltözéke ahhoz képest, hogy a Sölla palota vendége, de a biztonsági szolgálat jelentése alapján tudom, hogy nem kedveli a szabályokat. Vagy esetleg abban bízott, hogy a megjelenésétől zavarba jövök?

Megáll vagy fél méterre tőlem, gúnyosan elmosolyodik, és nem hajol meg. Amikor belenéz a szemembe, megborzongok, de kezet nyújtok neki.

- Köszönöm, hogy elfogadta a meghívásomat, Mr. Del Almodovár.
- Hercegnő...

A mély és kissé rekedt hangja Barcelonára emlékeztet, arra a városra, ahol felnőtt. Amikor kezet ráz velem, megállapítom, hogy sokkal nagyobb a keze, mint az enyém, és magabiztos a kézfogása. Hirtelen úgy érzem, mintha áramütés ért volna, és gyorsan elhúzom a kezem.

- Kérem, jöjjön velem!

Elindulok felfelé a lépcsőn, és nyelek egy nagyot. Eddig egyetlen férfi sem volt rám ilyen hatással. Huszonnégy éves vagyok, és még sohasem csókolóztam. A hercegnők nem szoktak randira járni, és még nem találkoztam senkivel, aki felkeltette volna az érdeklődésemet.

Talán azért, mert a szüleim már a születésem előtt kiválasztottak a számomra egy férjet. Az volt a kívánságuk, hogy a legjobb barátjuk legkisebb fiához menjek feleségül, de ezt csak a haláluk után tudtam meg. Valószínűleg ez tartott vissza attól, hogy megismerkedjem valakivel. Még senki sem csavarta el a fejem, de észreveszem a jóképű és elbűvölő férfiakat. Szívesen vagyok együtt érdekes és kedves emberekkel. De egészen mostanáig elkerült a szerelem.

Miért éppen ez a férfi keltette fel az érdeklődésemet? És miért éppen ma?

Összepréselem az ajkam, és megpróbálok a lényegre összpontosítani. Mr. Del Almodovár meg akar vásárolni egy telket a folyóparton ebben a régi és büszke városban, és kaszinót akar építeni oda. Nekem cseppet sem tetszik a terve, ezért a kezemben kell tartanom a gyeplőt.

– Szép ez a palota – dűnnyögi a férfi, miközben áthaladunk az aranyozott ajtókon, amelyeket libériás inasok őriznek.

A megjegyzése cseppet sem tűnik őszintének. Összeráncolom a szemöldököm. A látogatók többsége lenyűgözőnek találja a több száz éves termeket és a berendezést. De ennek a férfinak rengeteg pénze van, és többet keres egy év alatt az országom éves bruttó nemzeti jövedelménél. Őt valószínűleg nem könnyű lenyűgözni.

Keserű ízt érzek a számban. A gazdagságot és a luxust össze sem lehet hasonlítani a történelemmel. De mégis mit vártam ettől a nyárspolgártól? Kaszinókból szerezte a vagyonát, ahol az emberek rendszeresen elveszítik a reményt és a pénzüket, ugyanúgy, mint a nagybátyám, akinek az életébe került a játékszenvedélye. A gondolatától görcsbe rándul a gyomrom. A szüleim gyűlölték a szerencsejátékot. Az apám sohasem egyezett volna bele, hogy kaszinó épüljön a fővárosban.

Számomra az a legfontosabb, hogy a szüleim büszkék legyenek rám, és ez irányítja a döntéseimet. A haláluk óta még sohasem kívántam ilyen erősen, hogy mellettem legyenek.

Santiago nyilvánvalóan nem akar semmiségekről fecsegni, ezért szótlanul haladunk végig a folyosón, amelynek falain a királyi család tagjainak portréi lógnak. Amikor a szüleim portréjához

érünk, fájdalmasan összeszorul a szívem. Hét évvel ezelőtt haltak meg, de azóta sem enyhült a gyászom.

Az egyik dísztermet választottam ki a megbeszélés számára, de rájöttem, hogy hiba volt, mert túlságosan kicsi, és úgy érzem, hogy Santiago az egészet elfoglalja. Hevesen ver a szívem, amikor ránézek. Ez a férfi nemcsak magas, hanem széles vállú is. Valószínűleg puszta kézzel le tudna győzni egy oroszlánt. Gyorsan elhessegetem ezt a furcsa gondolatot. Mivel számtalan fotót láttam róla, tudtam, hogy vonzó, de arra nem voltam felkészülve, hogy ilyen hatással lesz rám.

A fotókon ugyanis nem látszott, hogy van egy apró heg a szája fölött, és szeplők virítanak az orrán. Most beletúr sűrű, fekete hajába, és egyenesen a szemembe néz. Rendkívül feszült vagyok.

Claudia, a legbizalmasabb tanácsadóm figyelmeztetett rá, hogy óvatosnak kell lennem, mert ez a férfi mindent el fog követni azért, hogy érvényesítse az akaratát.

Az egyik alkalmazott megáll a küszöbön, és az ismerős arc és egyenruha láttán megkönnyebbülten felsóhajtok. Ez az én birodalmam, ez a férfi pedig csak vendég, aki meg akar szerezni egy darabot a királyságomból.

Az alkalmazott meghajol.

– Behozhatom a délutáni teáját, felség?

Santiago felé fordulok.

– Kér valamit, Mr. Del Almodovár?

– Egy sört.

Ránézek az alkalmazottra.

– Kérem, hozzon egy sört a vendégünknek, én pedig egy teát kérek. Köszönöm.

Képtelen vagyok megszabadulni a gondolattól, hogy ez a férfi kinevet engem. Bosszúsan a hatalmas ablak előtt álló fotelek felé intek. Innen gyönyörű kilátás nyílik a Laltussen folyóra, ami az állandóságot jelképezi a népem számára. Többnyire megnyugtat a látvány, de úgy tűnik, hogy ma képtelen vagyok megnyugodni.

A vendégem úgy ül le, mint egy sportoló, aki nem tudja, mihez kezdjen a rengeteg energiájával. Széttérpeszti a lábát, felkönyököl a kartámlára, és előredől.

Ösztönösen összeszorítom a térdem, és összekulcsolom a kezem az ölemben. Nem is lehetnék ennél különbözőbbek. Ez a férfi jól érzi magát a bőrében, és mindig önmaga, függetlenül attól, hol van éppen, engem viszont egész életemben arra tanítottak, hogy kinek kell lennem. Néha én magam sem tudom, ki vagyok valójában. Vajon miféle ember lett volna belőlem, ha nem hercegnőnek születek? Vajon miféle nő lett volna belőlem, ha a körülmények miatt nem lettem volna tizenhét évesen a trón várományosa?

Belenézek a vendégem szemébe, és megköszörülöm a torkom.

– Szemügyre vettem az ajánlatát – kezdem higgadtan.

– Sejtettem. És mit gondol róla, hercegnő?

– Nem kell így szólítania.

– Akkor hogyan szólítsam?

Nem kedvelem a formaságokat, mégis tétovázom. Vajon felajánljam ennek a férfinak, hogy a nevemen szólítson? Az lesz a legjobb, ha tartom a három lépés távolságot.

– A vendégek többsége felségnek szólít.

– És van különbség a felség és a hercegnő között?

Santiago cinikus pillantásától görcsbe rándul a gyomrom, elfordítom a fejem, és zavartan elpirulok.

– A „felség” szokványosabb.

Ránézek a férfira, de azonnal megbánom, mert a nyakamban lógó láncot bámulja, vagy talán a dekoltázsomat. Hirtelen megborzongok, és egy pillanatra lehunyom a szemem. Amikor kinyitom, találkozik a pillantásunk.

Felgyorsul a szívverésem, és megkönnyebbülten felpattanok, amikor valaki bekopog az ajtón. Az alkalmazott meghozta az italokat egy ezüsttálcán. Elveszem tőle a tálcát, figyelmen kívül hagyom a meglepett pillantását, és hátat fordítok neki. Az alkalmazott halkán becsukja az ajtót.

Leteszem a tálcát a dohányzóasztalra, és odanyújtom a sört Santiagónak.

A férfi elveszi tőlem a poharat.

– Köszönöm, felség.

Ez a megszólítás mégsem lesz jó, mert a hanghordozása kihívó, mintha gúnyolódna velem. Kitöltöm magamnak a teát, és állva maradok, mert a fotelok túlságosan közel vannak egymáshoz. Inkább odamegyek az ablakhoz, és kinézek a folyóra meg a mögötte elterülő városra.

– A maga projektje meglehetősen... merész – mondom.

Valójában gusztustalannak tartom, de erről hallgatok.

– Az összes beruházásom az.

– Igen, tudom. És az összes beruházása nyereséges. El kell ismernem, hogy maga rendkívül tehetséges üzletember.

– Köszönöm, felség – feleli gúnyosan a férfi.

– Ez lenne az első kaszinó Marlsdovenben.

– És maga nem ért egyet vele.

Megszólal a vészcsengő a fejemben. Vajon tud valamit a nagybátyámról, vagy csak sötétben tapogatózik?

– Miből gondolja?

Santiago leteszi a poharat, és a szemem sarkából látom, hogy a sör fele elfogyott.

– A tárgyalások lezárultak, és a kormány készen áll arra, hogy aláírja a szerződést.

– Ez egy királyság, Mr. Del Almodovár. A kormány semmit sem írhat alá a beleegyezésem nélkül.

– Ezért szervezte meg ezt a titkos találkozót? Meg akarja akadályozni, hogy egy gonosz üzletember megbecstelenítse az idillikus királyságát?

Dühösen levegő után kapkodok. A teáscsésze szerencsére lefoglalja a kezem, különben nem tudnám, mihez kezdjek vele. Még sohasem beszélt velem senki ilyen tiszteletlenül, cinikusan és ellenszenvesen. Ez a férfi úgy tesz, mintha ennek a projektnek nem lenne jelentősége, de én tudom, hogy miféle következményekkel jár a függőség. A kaszinók betegséget terjesztenek. Ha Santiago meg akar nyitni egyet Marlsdovenben, akkor be kell bizonyítania, hogy ez előnyös a királyság számára.

– Ez nem titkos találkozó – felelem végül. – Az én életemben nincsenek titkok. A maga neve szerepel a naptáramban.

Santiago hitetlenkedve felvonja a szemöldökét.

– Megkértek arra, hogy a hátsó ajtón jöjjen be, és ott is távozzam. Egyetlen fotóssal sem találkoztam.

Ebben igaza volt. Ez a találkozó nem titkos, de igyekeztem távol tartani a sajtót.

– Szerette volna, ha lefényképezi valaki, Santiago?

Jólesik kimondani a keresztnevét. Mióta láttam a róla készült fotókat, magamban Santiagónak nevezem. Nem számít. Már úgymint átléptük az etikett határait.

– Én inkább a *maga* érzéseire céloztam ezzel – feleli, és úgy méreget, mint egy tudományos kísérletet. – Engem nem zavar, hogy úgy csempészték be a palotába, mint egy szégyenletes titkot, de érdekesnek találom, hogy ezt a módszert választották.

– Csak akkor fogom tájékoztatni a népemet erről a beruházásról, ha sikerül megegyeznünk, és valóban megvalósul.

A férfi belekortyol a sörbe, azután feláll, és odalép hozzám. Nincs időm rá, hogy felkészüljek a közelségére. Megszédülök az arcszesze illatától, és az összes hormonom megbolondul.

– A miniszterelnök azt akarja, hogy megvalósuljon.

– Ez érthető, hiszen maga milliárdokat fog befektetni.

– De magát ez nem érdekli?

Santiago látványosan körbenéz a gazdagon berendezett díszteremben.

Ha tudná az igazságot! A királyság egyáltalán nem gazdag. A szüleim halála után privatizálták az állami tulajdont a hátam mögött. Akkoriban túlságosan fiatal voltam, és túlságosan lefoglalt a gyászom ahhoz, hogy felfogjam, mi történik. Ennek az lett az eredménye, hogy a bevételek

túlnyomó része külföldi cégek zsebébe vándorol.

– Nehéz megválni a királyság egy darabkájától – dünnyögöm halkán. – Ha eladjuk, többé nem tudjuk visszaszerezni. Csak akkor fogok beleegyezni a terület elvesztésébe, ha ez előnyökkel jár a népem számára.

A férfi meglepetten felvonja a szemöldökét.

– És egy kaszinó nem lenne előnyös?

Nem, nem lenne az. A kaszinók veszélyesek. Gyorsan összeszedem magam, mert tudom, hogy ennek a férfinak az együttérzésére nem számíthatok.

– Talán az lehetne – felelem, és megvonom a vállam.

Hevesen ver a szívem, mert végre rátértünk a lényegre. Igazság szerint húzni akartam az időt, el akartam bűvölni ezt a férfit, és le akartam nyugózni a királyságunk történelmével és kultúrájával. De Santiago nem adott rá lehetőséget.

– Akkor beszéljünk őszintén egymással, hercegnő! Mit akar tőlem valójában?

2. FEJEZET

Mit akarok ettől a férfitől valójában?

Kiszárad a szám, miközben a válaszon gondolkodom, de Santiago teljesen lefoglalja az agyamat. Cserben hagyott a testem, mert csak arra tudok gondolni, hogy ki akarom nyújtani a kezem, és meg akarom érinteni ezt a férfit. Kíváncsi vagyok, hogy valóban olyan izmos-e a teste, mint amilyennek látszik.

Mi az ördög történik velem?

Eddig egyetlen férfinak sem sikerült levennie a lábamról, és ha nem szedem össze magam, amilyen gyorsan csak lehet, akkor Santiago ostobának fog tartani.

– Beszéljük át a javaslatát! – felelem végül.

– Most nem azt csináljuk?

– Úgy értem, hogy megfelelő körülmények között. Egy asztal mellett, az összes dokumentummal együtt. Akkor részletesen ki tudom fejteni az aggályaimat.

– Rendben van, de előbb hallani akarom az aggályait. Most rögtön. Röviden összefoglalva.

– Maga utasításokat osztogat nekem? – kérdezem meglepetten.

– Eszembe sem jutna, felség – feleli a férfi, és elmosolyodik. – Itt *maga* osztogatja az utasításokat.

Megint elpirulok.

– Még sohasem találkoztam olyan emberrel, mint ön – bukik ki belőlem önkéntelenül.

– Készséggel elhiszem.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt, hogy valószínűleg gondosan megválogatja, kikkel találkozik.

Levegő után kapkodok.

– Mr. Del Almodovár...!

– Santiago – vág a szavamba a férfi.

Nekem is jólesett kimondanom a nevét, de az ő szájából még szebben hangzik. Spanyol akcentusa miatt a napfényre és a fűszerekre emlékeztet a csengése. Annyira a tudatában vagyok a közelségének, hogy bizseregni kezd a gyomrom.

– Azt hiszem, szerencsétlenül indult ez a beszélgetés – mondom, és mosolyt erőltetek az arcomra.

– Nem ismerjük egymást. Maga nem azért van itt, hogy megismerjen engem, és én sem akarom megismerni magát. Engem csak az országom érdekel, és az, hogy a befektetése milyen hatással lesz a népem kultúrájára.

Résnyire húzom a szemem, és zihálva kapkodok a levegőt. Felrémlik előttem az apám arca, és pánikba esem. Rettenetesen csalódott lenne. Bárcsak lenne más megoldás!

– Talán tartózkodnunk kellene a személyes megjegyzésektől, és a szerződésre kellene összpontosítanunk, ahogy javasoltam.

– Biztos, hogy tartózkodni akar a személyes megjegyzésektől? – kérdezi könnyedén a férfi.

A testemet azonnal forróság járja át, és a melltartóm dörzsölni kezdi a megkeményedett mellbimbómat. Gyorsan elfordulok, mert biztosra veszem, hogy egy olyan tapasztalt férfi, mint Santiago, keresztüllát rajtam. Darabokra szed engem, nem tudom megvédeni magam. És az még jobban aggaszt, hogy talán nem is *akarom* megvédeni magam.

– Számomra nem úgy tűnik, mintha meg akarná kötni ezt az üzletet – mondom.

– Nem is akarom.

– De miért? Azt hittem, ez a projekt fontos önnek.

– Valóban az, de nem maga az egyetlen, aki kutatómunkát végzett, hercegnő. Akár holnap találhatnék magamnak egy új üzlettársat. Rengeteg olyan ország van, amelyik boldog lenne, ha üzletet köthetne velem. De maga nem fog találni másik befektetőt.

Ebben sajnos igaza van. A pokolba vele! Ebben a pillanatban kifejezetten gyűlöltem.

- Az a lényeg, hogy magának szüksége van rám, úgyhogy az lenne a legjobb, ha megegyeznénk
- folytatja Santiago. – Még ma meg akarom kötni ezt az üzletet.
- És ha jól sejtem, maga mindig megkapja, amit akar – felelem dühösen.
- A férfi elmosolyodik.
- És ez zavarja?
- *Maga* zavar – felelem őszintén, és összeráncolom a szemöldököm. – Fogalmam sincs, hogy miért. Az lenne a legjobb, ha a projektekre összpontosítanánk, és utána úgy veheti, hogy nyélbe ütöttük az üzletet.
- Úgy érzem, hogy szikrázik köztünk a levegő.
- Azért zavarom magát, mert minden szempontból a gyökeres ellentéte vagyok.
- Nem, nem ez az oka. Rendszeresen találkozom olyan emberekkel, akik mások, mint én. Kedvelem a változatosságot. De itt arról van szó, hogy ijesztően reagálok erre a férfira. Mintha a testem önálló életre kelt volna.
- A maga projektje meglehetősen merész.
- Igen, ezt már mondta.
- Mr. Del Almodovár...
- Santiago.
- Bosszúsan összepréselem az ajkam.
- Megengedi, hogy befejezzek egy mondatot?
- A férfi belenéz a szemembe, és bólint.
- A maga kaszinója lenne az első Marlsdovenben.
- Többek között ezért választottam ezt az országot. A sors akarta így.
- A sors talán azt akarja, hogy az alattvalóim zsinóron rángatott bábuk legyenek?
- Járt már kaszinóban, hercegnő?
- Elvörösödöm.
- Természetesen nem – adja meg a választ helyettem.
- Maga szerint ha jártam volna, akkor jobban támogatnám a tervét? Éppen ellenkezőleg! Ha látnék belülről egy kaszinót, akkor valószínűleg semmi pénzért nem adnám el magának azt a telket. – Veszek egy mély lélegzetet. – De azzal valószínűleg ártanék az országomnak, és ez nem áll szándékomban.
- A férfi megdörzsöli a tarkóját, és amikor felemeli a karját, az inge kicsúszik a nadrágjából, és láthatóvá válik lapos, napbarnított hasa. Megint kiszárad a szám, és hevesen ver a szívem. A mellkasára szegezem a tekintetem, és igyekszem józanul gondolkodni.
- Miből gondolja, ha nincs tapasztalata a kaszinókkal kapcsolatban?
- Amikor leereszti a karját, visszacsúszik az inge. Örökre megjegyeztem a bőre látványát, de ez nem elég. Ing nélkül akarom látni a felsőtestét.
- Sűrűn pislogok, hogy megszabaduljak a látványtól. Az országomnak most egy összeszedett hercegnőre van szüksége.
- Az a telek értékes, és tele van történelemmel – mondom, hogy biztonságos vizekre tereljem a témát.
- Ideális a projekttem számára – közli Santiago.
- Szomorúan elfordítom a fejem. Búcsút mondhatok a központi fekvésű telekkel kapcsolatos terveimnek. Kulturális központot akartam létesíteni ott, amely bemutatja az országunk gazdag történelmét, és kreativitásra ösztönzi a gyerekeket. De ez sohasem fog megvalósulni.
- És a miniszterelnök beleegyezett az eladásba – teszi hozzá a férfi.
- Tudom.
- Ennek ellenére maga nem akar beleegyezni?
- Ennek nincs jelentősége – felelem halkán. – Vagy talán beérné egy másik telekkel?
- Boldoggá tenném, ha így lenne?
- Döbenten meredek Santiagóra. Mit válaszolhatnék erre?
- Szerintem akkor is ez lenne a kifogása, felség. Maga nem akarja, hogy kaszinó épüljön az

országában.

– Nem számít, hogy én mit akarok, mert kisebbségben vagyok. A parlament támogatja a beruházást.

– De a maga aláírásának is szerepelnie kell a szerződésen.

Talán arra akar emlékeztetni, hogy nekem is van némi hatalmam? Úgy olvas bennem, mint egy nyitott könyvben, én viszont képtelen vagyok eligazodni rajta.

– Nem szeretek szembefordulni a parlament akaratával.

– Maga egyáltalán nem ért az alkudozáshoz.

Elkerekedik a szemem a meglepetéstől. Santiago elmosolyodik, és kivillan fehér fogsora. Az egész arckifejezése megváltozik, a szeme sarkában nevetőránccok húzódnak, és hirtelen úgy érzem, hogy kisütött a szobában a nap. Remegni kezd a kezem, ezért gyorsan a számhoz emelem a teáscsészét.

– Visszautasíthatja az ajánlatomat, hercegnő. Mi lenne, ha előlről kezdenénk az egészet? Mit akar tőlem?

Leteszem a csészét az asztalra, és ránézek a vendégemre.

– Azt akarom, hogy... – Hirtelen elakad a szavam, és megköszörülöm a torkom. – Azt akarom, hogy az alkalmazottak kilencven százaléka helybéli legyen. Az építkezés során is, és a kaszinóban is.

– Már beleegyeztem az ötven százalékba.

– Az ötven nem kilencven.

Santiago egy darabig hallgat, azután elmosolyodik.

– Ezt a feltételt nem tudom elfogadni. A helybéli vállalkozók talán nem felelnek meg az elvárásaimnak. Én csak a legjobbakkal dolgozom.

– Maga szerint nem tudunk minőségi munkát végezni?

– Sok összetevője van a minőségnek. Én mindig egy New York-i építészirodával dolgoztatok.

– Akkor az kiteheti a maga tíz százalékát.

– És mi van még?

– Ezek szerint beleegyeznek?

– Nem, de kíváncsi vagyok a listára. Folytassa!

– A népem miatt aggódom a legjobban. Biztosnak kell lennem abban, hogy az alattvalóim hosszú távon profitálnak a befektetésből.

– Nem csak egy kaszinóról van szó. Egy étterem és egy ötcsillagos szálloda is szerepel a projektben.

– Igen, a kaszinó vendégei számára.

– És mi kifogása van ezellen?

– Már megmondtam, biztosnak kell lennem abban, hogy...

– Nem. – Santiago megrázza a fejét. – Nem csak erről van szó. Miért tiltakozik ilyen hevesen a kaszinó ellen?

– Nem egyeztethető össze a kultúránkkal.

– A szerencsejáték? Szerintem téved.

– Mindenütt léteznek szerencsejátékok, de a kaszinók hozzáférhetőbbé teszik őket.

– És ez baj?

– Maga szerint talán nem? – Megcsóválom a fejem, és arra gondolok, hogy a játékszenvedély a halálba kergette a nagybátyámat. – Természetesen nem.

– Ez meg mit akar jelenteni?

Pontosan tudom, hogy meg akarom sérteni ezt a férfit, sőt felelőssé akarom tenni a nagybátyám problémájáért.

– A kaszinókból szerezte a vagyonát. Miért gondolkodna el azon, milyen hatással vannak a társadalomra? Hány életet tett tönkre, miközben felépítette a birodalmát?

– Ha én nem építem meg ezt a kaszinót, akkor valaki más fogja megtenni, talán egy magántulajdonban lévő telken, és akkor nem lesz szükség a maga beleegyezésére.

– Ezt én is tudom, és azt is tudom, hogy a beruházás előnyökkel is jár a népem számára. Ettől

függetlenül nem fogok úgy tenni, mintha nem lennének fenntartásaim.

Santiago sokáig hallgat. Talán túlságosan messzire mentem?

– A szülei hét évvel ezelőtt haltak meg, igaz? – kérdezi végül.

Erre egyáltalán nem számítottam. Nyelek egy nagyot, és kinézek a folyóra.

– Igen.

– Maga akkoriban tizenhét éves volt. Túlságosan fiatal ahhoz, hogy ekkora felelősséget vegyen a nyakába.

– Elboldogultam, és nincs szükségem az együttérzésére.

A férfi bólint.

– Megértem, de számomra úgy tűnik, hogy komolyan veszi a kötelességét, és ez a kaszinó hasznos lesz a népe számára.

– Egy kaszinó csak a befektető számára hasznos – csattanok fel dühösen.

– Igen, valóban profitálok a kaszinóimból – közli higgadtan a férfi.

– Milliárdokat keres rajtuk minden évben. Talán nincs elég pénze? Miért van szüksége még egy kaszinóra?

– Fogalma sincs, hogy miről beszél, felség.

– De igen! Pontosan tudom, hogy a maga kaszinói mekkora kárt okoznak. Megvetem azt, amit csinál, és kiráz a hideg a gondolattól, hogy el kell adnom magának azt a telket.

– Nos, nem mindenkinek adatik meg, hogy egy palotában éljen.

– Így igaz – vágok vissza. – Kevesen születnek bele egy királyi családba.

Santiago elmosolyodik a cinikus megjegyzés hallatán.

– Maga azt akarja, hogy az alattvalói a középkorban éljenek.

– Azért, mert meg akarom menteni őket a szerencsejátéktól?

A férfi elneveti magát.

– Ugye tudja, hogy nincs igaza? Mi a helyzet az alkohollal és az autóversenyzéssel? Talán azokat is be akarja tiltani, mert veszélyesek? Nem lehet minden rossztól megmenteni az embereket.

– Azért beszél így, mert sohasem tartozott felelősséggel senkiért.

Santiago olyan arcot vág, mintha pofon ütöttem volna.

– Engedelmeivel, felség, maga semmit sem tud a kötelességeimről.

– De eleget tudok magáról.

– Azért, mert kaszinókat üzemeltetek?

– Pontosan – felelem dühösen. – Maga habzsolja az életet, dohányzik, iszik, partikra jár, a hatalmas jachtok a szenvedélye, és nincs senkije, miközben tönkreteszi mások életét. Hogy tud aludni egyáltalán?

– Ritkán szoktam egyedül aludni, de ezt maga is tudja, hercegnő.

Megdörzsölöm a halántékomat, és veszek egy mély lélegzetet.

– Rossz irányt vett ez a beszélgetés – mondom remegő hangon.

– Azért, mert maga összekeveri az üzletet a magánélettel.

– Ez nem igaz! – csattanok fel.

– Akkor áruljon el nekem valamit. A minisztereit miért nem érdekli a magánéletem?

– Ők tisztességes emberek, maga viszont... cseppet sem hasonlít rájuk.

Santiago nagyon közel van hozzám. Nagyon közel! Kezdem elveszíteni az önuralmam. Bizseregnek az ujjaim, mert meg akarom érinteni ezt a férfit. Gyorsan karba teszem a kezem, nehogy valami ostobaságot csináljak.

Tudom, hátrálnom kellene egy lépést, hogy nagyobb legyen közöttünk a távolság, de szinte megbabonáz Santiago közelsége. Csak centiméterek választanak el minket egymástól.

Santiago a számát bámulja, és ösztönösen kinyitom egy kicsit, miközben halkán felnyögök.

– Biztosra veszem, hogy ők nem beszélnek így magával – dünnyögi Santiago.

Megrázom a fejem.

– Nem. Senki sem szokott így beszélni velem.

Felcsillan a szeme.

– És élvezzi ezt a vitát?

– Szó sincs róla! – tiltakozom hevesen, habár ez nem igaz.

Santiago elmosolyodik.

– Ezek szerint azt akarja, hogy távozzam?

Igen. El kellene mennie innen. Ennek a beszélgetésnek nincs semmi értelme, és már a pusztta jelenléte is felér egy sértéssel. Sohasem fogunk közös nevezőre jutni.

– Én... én nem is tudom... – dadogom zavartan.

Santiago arcán elégedettség tükröződik, és kihívó a tekintete, miközben felemeli a kezét és megsimogatja az arcomat. Elakad a lélegzetem, és ösztönösen belehajtom a fejem a tenyerébe.

Mit művelek?! Hogy tehetek ilyet? Marlsdoven hercegnője vagyok, és ez a férfi fenyegetést jelent az országomra nézve. Ennek ellenére képtelen vagyok megmozdulni, mintha a földbe gyökerezett volna a lábam.

– Jöjjön el velem Spanyolországba! – mondja rekedt hangon.

Meglepetten pislogok, és amikor a férfi megsimogatja az ujjával a számát, nyelek egy nagyot, nehogy megint felnyögjek.

– Nem lehet...

– Nézze meg az ottani kaszinómat, és utána vegye újra fontolóra az ajánlatomat!

Gyorsan elhúzódom tőle, és megrázom a fejem.

– Már eleget tudok.

– Talán attól fél, hogy meg fogom győzni az ellenkezőjéről?

– Az ki van zárva! Sohasem fogom támogatni a szerencsejátékot.

– A kaszinók nem csak a szerencsejátékról szólnak.

– Talán azt is el akarja hitetni velem, hogy a vendégek nem pénzben játszanak?

– Akkor nem lenne olyan szórakoztató a dolog – jegyzi meg gúnyosan Santiago.

– Számomra a szórakozás nem azt jelenti, hogy az emberek elveszítik a pénzüket, és adósságot halmoznak fel.

– Ebben egyetértünk – feleli a férfi. – De vannak olyan biztonsági intézkedéseink, amelyek pontosan ezt hivatottak megakadályozni. – Közelebb lép hozzám. – Kísérjen el Spanyolországba, és győződjön meg róla a saját szemével! Vagy talán nem meri elhagyni ezt az aranykalitkát?

Egyenesen Santiago szemébe nézek.

– Ne beszéljen ostobaságokat!

– Kettesben leszünk, rang és személyzet nélkül. Mind a ketten ugyanarra vágyunk, és ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

3. FEJEZET

Elkerekedik a szemem a meglepetéstől. Micsoda magabiztosság! Megborzongok a veszélytől és a vágytól. Egy darabig szótlanul meredek Santiagóra, de tudom, hogy mondanom kell valamit, amivel visszautasíthatom ezt a nevetséges javaslatot.

- Attól tartok, hogy a rangom mindenhová elkísér.
- Ebben az esetben állandóan hercegnőnek fogom szólítani.
- Santiago...

– A parlament tagjai azért támogatják a projektemet, mert tudják, hogy hasznos lenne az ország jövője szempontjából. Elismerem, hogy egy kaszinónak hátrányai is vannak, de az én kaszinóláncom az egyetlen a világon, amelyik aktívan küzd a játékszenvedély ellen. Szerintem maga attól fél, hogy esetleg téved.

- Ez nem igaz.
- Akkor mitől fél?

Vajon még közelebb jött hozzám? Szinte már egymáshoz ér a testünk. Zihálva kapkodom a levegőt, és fülsértőnek tűnik a teremben uralkodó csönd.

- Semmitől sem félek – felelem végül.

Ezúttal én kezdem el bámulni Santiago száját, és miközben úrrá lesz rajtam a vágy, azt kívánom, bárcsak megcsókolna. Megrémülök a gondolattól, pedig valóban ezt akarom.

– Maga megvet engem – közli tárgyilagosan a férfi. – Megveti az életmódomat, a döntéseimet és a vállalkozásomat. Ennek ellenére titkon arra vágyik, hogy megcsókoljam a tökéletes, rózsaszínű ajkát.

- Na és?

Santiago meglepetten felnevet, azután félrebillenti a fejét.

- Ez kihívás akar lenni?

A torkomban dobog a szívem, és önkéntelenül is kibukik belőlem a válasz:

- Igen.
- Jöjjön velem Spanyolországba! – ismétli meg.

Azután odahajol hozzám, és megcsókol.

Ez életem első csókja. Azt hittem, hogy a filmek alapján tudom, milyen érzés lesz, de tévedtem. Ez sokkal jobb annál, mint amire számítottam.

Amikor Santiago ráteszi a kezét a tarkómra, és belefúrja az ujjait a hajamba, szinte lángol a testem. Teljesen átadom magam az érzésnek, miközben a csókunk egyre szenvedélyesebbé válik, és sokkal többre vágyom. A kezem önálló életre kel, és ráfektetem a tenyerem Santiago mellkasára, amely valóban olyan izmos, mint ahogy elképzeltem.

Amikor bepréseli a térdét a lábam közé, belemarkolok az ingébe, és megint felnyögök. Kikapcsol az agyam, és csak az érzésekre összpontosítok. Mintha semmi sem számítana ezen a csókon kívül.

De hirtelen megszólal a fejemben a vészcsengő. Tudom, hogy ennek nem lenne szabad megtörténnie, de nincs elég erőm ahhoz, hogy abbahagyjam. A testem ki van éhezve az érzékiségre.

Santiago del Amodovár a kisugárzása és a hanyag modora miatt az erotika megelevenedett szobra. Tisztában vagyok azzal, hogy rengeteg nőt megcsókolt már, de én sem tudok ellenállni neki.

Egy idő után elhúzódik tőlem, és fürkészőn belenéz a szemembe.

- Spanyolország. A jövő héten.
- A jövő héten – ismétlem meg.
- Lakjon a kaszinóban! Tapasztalja meg, mit akarok felépíteni ebben az országban!

Bólintok, de nem azért, mert beleegyezem a dologba. Képtelen vagyok józanul gondolkodni.

- Nem lehet – mondom végül.

- Akkor lakjon máshol.
  - Nem utazhatok el Spanyolországba.
- Santiago értetlenül összeráncolja a szemöldökét.
- De miért?
  - Azért, mert... gyanakvást keltene. Nem tudom pontosan.
  - Miféle gyanakvást?

Zavartan elpirulok. A férfi erre gúnyosan elmosolyodik. Hirtelen nagyon kicsinek érzem magam, és kétségbeesetten megrázom a fejem. Legalább valamelyest ura akarok lenni a helyzetnek. De Santiago térde még mindig a lábam között van, és túlságosan közel van egymáshoz a testünk. Forróságot érzek az ágyékomban. Elvesztem...

- Nem jellemző rám, hogy váratlanul elutazom, és egész hónapra tele van a naptáram.
- Ne keressen kifogásokat!
- Ezek nem kifogások! – tiltakozom hevesen.

Santiago megsimogatja az ujjával a számát, azután hátrál egy lépést. Ő láthatóan cseppet sincs összezavarodva, és nem kapkodja úgy a levegőt, mintha lefutott volna egy maratont.

– Ez egy üzleti út. Ha aggódik a projektem miatt, akkor jöjjön velem, és nézze meg a kaszinót meg a szállodát Üljön be az éttermembe!

Tétovázom, mert a javaslata logikusnak tűnik. Ugyanakkor kettesben lennék vele Spanyolországban...

- El kell gondolkodnom rajta – felelem halkán, és nem nézek bele a szemébe.
- Rendben van. – Santiago hanyagul vállat von. – Kérem, értesítsen a döntéséről!

Elővesz egy névjegykártyát, leteszi az asztalra, odamegy az ajtóhoz, kinyitja, és egyetlen szó nélkül távozik.

Csalódottan felsóhajtok, és olyan hevesen ver a szívem, hogy majdnem kiugrik a helyéből.

– Nos, hogy sikerült a megbeszélés? – kérdezi Claudia.

Tanácsstalanul összeráncolom a szemöldököm. A legbizalmasabb tanácsadóm napra pontosan tíz évvel idősebb nálam. Vajon hol kezdjem?

– Jól.

Belekortyolok a vízbe, azután leteszem a poharat az asztalra.

– Igazán? Ez meglepő.

– Miért?

– Azért, mert Santiago kemény diónak számít. Azt hittem, egymás torkának fogtok ugrani.

Önkéntelenül a számhoz emelem a kezem, és megsimogatom.

– Nos, bizonyos értelemben pontosan ez történt.

– És mégis sikerült megegyeznetek?

– Nem igazán.

Claudia meglepetten felvonja a szemöldökét.

– Azt hittem, ma kellett volna aláírni a szerződést.

– Nem.

Aggodalmasan tördelni kezdem a kezem. Vajon ártok a népemnek azzal, hogy halogatom a döntést?

Minden alkalommal libabőrös leszek, amikor eszembe jutnak a szüleim. Úgy érzem, hogy elárulom őket. Megszegem az ígéretet, amit a haláluk után tettem. De nem utasíthatom vissza Santiago ajánlatát, mert a beruházás jót fog tenni az ország gazdaságának.

– Akkor mi történt? – kérdezi Claudia. – Talán elhallgatsz előlem valamit?

Sok mindent. Mindig őszintén szoktam beszélni Claudiával, de először is meg kell emésztennem azt, ami a díszteremben történt. Még nem tudok beszélni róla.

– Valószínűleg túlságosan őszinte voltam – felelem végül. – Elég energikusan vágtam a fejéhez a kifogásaimat.

– A projekttel kapcsolatban?

Elvörösödöm.

– Ó, Freja! – Claudia megcsóválja a fejét. – Ez biztosan nem tett jót az önérzetének. Megszokta, hogy a nők a lábai előtt hevernek. Szerintem még annál is rosszabb, mint amit az újságok írnak róla. Egyetlen szavát sem lehet elhinni. Az efféle férfiak kellemes időtöltést jelentenek, de nem lehet megbízni bennük. Valószínűleg sohasem volt komoly kapcsolata. Az egyéjszakás kalandokat kedveli.

Nem vagyok féltékeny típus, mégis fájdalmasan érintenek Claudia szavai. Milyen ostoba vagyok! Kamaszkoromban rengeteg romantikus regényt olvastam, és azokból indultam ki. Ráadásul egy év múlva nyilvánosságra hozzák az eljegyzésemet azzal a férfival, akit a szüleim választottak ki számomra. Csak néhányszor találkoztam vele, és semmit sem érzek iránta, de ennek nincs jelentősége.

Mégsem tudok másra gondolni, mint Santiago csókjára. Az sem érdekel, hogy úgy váltogatja a barát nőit, mint más a fehéreneműjét. Jó érzés volt, amikor megcsókolt és megérintett. Úgy bánt velem, mintha egyenrangúak lennének.

– Azt javasolta, hogy utazzam el Spanyolországba, és nézzem meg a kaszinóját – mondom elgondolkodva.

– Nem rossz ötlet.

– Igazán? Azt hittem, neked nem fog tetszeni.

– Nos, az összes kaszinó egyforma, de te még egyet sem láttál.

– Nem véletlenül – dünnyögöm halkán.

– Tudom, hogy ellenérzéseid vannak, de szerintem ezt a játszmát nem nyerheted meg. Nézd meg a kaszinót és a szállodát, és dönts el, hogy tetszik-e a projekt!

Engem a csók sokkal jobban érdekel a kaszinónál. Miután nyilvánosságra hozzák az eljegyzésemet, férjhez megyek, és úgy fogok élni, ahogy a szüleim eltervezték. Sohasem kérdőjeleztem meg, hogy ez a sorsom, de most úgy érzem, szívesen kipróbálnék valami mást is.

Minden egyes napom percre pontosan be van osztva. Talán ez az utazás az egyetlen lehetőség arra, hogy úgy éljek, mint a hétköznapi emberek.

Rendkívül csábító ez a gondolat, és jó lenne viszontlátni Santiagót a palota falain kívül, ahol semmi sem emlékeztet a szüleimre.

– Szerintem nem tenne jót a hírnevemnek – mondom, de azt remélem, hogy Claudia ellenkezni fog.

– Akkor ne áruld el senkinek, hogy elutazol!

– Szerinted észrevétlenül ki tudok osonni az országból a testőreim és a csomagjaim társaságában? Claudia elneveti magát.

– Nem kell mindenhová magaddal cipelned a testőröket, és az álruha több uralkodónak is bevált a történelem során.

Claudia diszkréten megszervez mindent. Egyeztet az asszisztensemmel, lefoglalja a repülőjegyet és a szállást, és a naptáramba végül bekerül a *magánjellegű utazás* kifejezés.

Miután tisztázódnak a részletek, előveszem Santiago névjegykártyáját, és felhívom. Felkavarodik a gyomrom az idegességtől. Odamegyek az ablakhoz, kinézek a folyóra, és azt mondogatom magamnak, hogy ez csak az üzletről szól. Santiago nem fogja tudni, hogy azért megyek Spanyolországba, hogy életemben először és utoljára megtapasztaljam, milyen érzés szabadnak lenni. Izgatott vagyok az utazás miatt, mert ő az első férfi, aki ilyen nyíltan flörtölt velem, és aki megcsókolt.

Amikor Santiago fogadja a hívást, remegni kezd a lábam.

– Halló, Santiago! – mondom, és megköszörülök a torkom. – Freja Henriksen vagyok.

Hallom, hogy becsukódik egy ajtó.

– Nem hittem volna, hogy fel fog hívni, felség – feleli meglepetten. – Jól van?

– Igen.

– Örömmel hallom.

A háttérben megszólal egy nő spanyolul. Ezek szerint Santiago nincs egyedül ezen a kései órán. Bele sem akarok gondolni, mit szakítottam félbe.

– Talán jobb lenne, ha alkalmasabb időpontban visszahívnám – jegyzem meg kimérten.

Le merem fogadni, hogy Santiago mosolyog.

– Most miért nem alkalmas? – kérdezi.

Felsőhajtok.

– Nem számít. Nem fogom sokáig feltartani.

– Miről van szó?

– Úgy döntöttem, hogy elfogadom az ajánlatát.

– Értem. De melyik ajánlatról van szó? Ha jól emlékszem, sok minden szóba került aznap délután.

Vágok egy grimaszt.

– Elutazom Barcelonába, és megnézem a kaszinóját. Nyugodt lehet afelől, hogy engem kizárólag ez érdekel.

Claudiának igaza volt. Ez a férfi valóban elviselhetetlen. Burkolt célzásokat tesz nekem, miközben ott van nála egy másik nő. Micsoda pimaszság!

– Majd meglátjuk, hogy mi kelti fel az érdeklődését, hercegnő. Előkészítetem magának az elnöki lakosztályt.

– Arra semmi szükség. A tanácsadóm mindent elintézett. Senkit sem fogok értesíteni arról, hogy Barcelonába utazom, és hálás lennék, ha maga is titokban tartaná a dolgot, Mr. Del Almodovár.

– Szégyenletesnek tartaná, ha meglátná valaki a kaszinómban?

– Nemcsak a maga kaszinójában, hanem *bármelyik* kaszinóban – helyesbíték.

Tudom, hogy udvariatlan vagyok, de nagyon élvezem a dolgot, habár én magam sem értem az okát.

– Rendben van. Gondoskodni fogok arról, hogy ne sértse meg senki a magánszféráját. Küldök magáért egy autót a repülőtérre.

– Arra nem lesz szükség.

– Mikor száll le a gépe?

Megfordul a fejemben, hogy nem árulom el neki, de az valóban túlzás lenne.

– Az asszisztensem e-mailben fogja értesíteni a részletekről. Kérem, ne tegye szabaddá magát emiatt! Végtére is a kaszinóra vagyok kíváncsi, nem magára.

Santiago elneveti magát.

– Megértettem, felség.

– Pusztán arról van szó, hogy nem akarom nagy dobra verni a dolgot az alattvalóim érdekében.

– Igen, tudom.

Hirtelen görcsbe rándul a gyomrom. Sohasem fogja megérteni, hogy én úgy élek, mintha egy céltábla lenne a hátamra festve.

– Akkor hamarosan találkozunk – mondom, de nem szakítom meg a hívást, és érdekes módon ő sem. – Santiago?

– *Sí?*

Nagyszerű... Most mit mondjak?

Ki van magánál? A nyelvem hegyén van a kérdés, de erőt veszek magamon, és visszanyelem. Semmi közöm a magánéletemhez. Az a csók hiba volt, amit nem fogok újra elkövetni. *Nem szabad* újra elkövetnem. Ez a férfi számomra tabu, és ennek sok oka van. Többek között az, hogy a köztünk lévő vonzalom ellenére képtelen vagyok elviselni.

– Nem számít. Hamarosan találkozunk.

4. FEJEZET

Végül sikerül elintéznem, hogy csak két testőr kísérjen el, lehetőleg feltűnés nélkül. Amikor kiszállok Barcelonában a repülőgépből, napszemüvegben és baseballsapkában, hihetetlenül névtelennek és szabadnak érzem magam.

Mosolyogva beállok a sorba az útlevél-ellenőrzéshez. Csodálatos érzés, hogy én is a tömeg része vagyok, és senki sem ismer fel. Amikor átadom az útleveletem a határőrnek, kellemetlen pillanatokot élek át, mert a férfi meghajol, de szerencsére senki sem veszi észre.

A táblákat követve elindulok a csomagkiadó felé. Körülöttem zavartalanul beszélgetnek az emberek, a gyerekek játszanak, a felnőttek káromkodnak. Máskor nem szoktam ilyesmiket látni és hallani.

Nem tudom pontosan, hogy fogom megkapni a bőröndömet. Az egyik testőröm odalép hozzám. Ő is hétköznapien van felöltözve, és elmosolyodom, amikor farmerban és pólóban látom öltöny helyett.

– Erre, felség!

– Ne felejtse el, Alex, hogy amíg itt vagyunk, Frejának kell szólítania!

A testőr hitetlenkedve felvonja a szemöldökét, de megmutatja a helyes irányt. Elmegyek mellette, de hirtelen megtorpanok, mert Santiago del Almodovár áll a futószalagnál.

Egy gyerek belém szalad hátulról. Bocsánatkérően megsimogatom a fejét, és továbbmegyek. Hevesen ver a szívem, és zakatol az agyam.

Santiago fekete farmert és szürke inget visel, amelynek könyékig fel van tűrve az ujjja. Rajta is baseballsapka és napszemüveg van. Az egyik alkarján egy kígyót ábrázoló tetoválás látszik, ami a hüvelykujja tövében ér véget. Olyan benyomást kelt, mintha a kígyó beleharapna az ujjába. A másik karjára valami szöveget tetováltak, de túl messze van, ezért nem tudom elolvasni.

– Idehozná a bőröndömet, Alex?

– Természetesen, asszonyom.

Ezt a megszólítást elfogadható kompromisszumnak tartom. Kiráz a hideg, miközben elindulok Santiago felé.

– Maga mit keres itt?

A férfi leveszi a napszemüveget és a baseballsapkát.

– Azt hiszem, ez elég nyilvánvaló. Kijöttem maga elé. Álruhát is hoztam, de látom, már gondoskodott róla.

– Maga kijött elém? – kérdezem döbenten.

– Az ötcsillagos szállodámnak kiváló híre van.

– Nem fogok...

Ráteszi az ujját a számra, és azonnal eszembe jut a csókunk. Gyorsan elfordítom a fejem, és hátrálok egy lépést.

– Ne csinálja! Két testőr van velem.

– Ezt talán fenyegetésnek szánta? Rám fogják vetni magukat, ha megérintem?

Önkéntelenül is elnevetem magam.

– Nem erről van szó.

– Tudom, miről van szó. – Santiago odahajol hozzám, és lehalkítja a hangját. – Ha kettesben vagyunk, nyugodtan megcsókolhatom, de nem akarja, hogy bárki megtudja, vonzódik hozzám. Igazam van?

– Nem hittem volna, hogy önértékelési problémákkal küzd – mondom, pedig rátapintott a lényegre.

– Igazság szerint szórakoztat a dolog. Engem nem érdekel mások véleménye.

– Ez elég nyilvánvaló...